Λίνον Βοσπόρ.

Τὸ ὄνομα τῆς περὶ τὸ στόμα ἢ ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ Εὐξείνου Πόντου κειμένης περιοχῆς «τοῦ Λίνου» φαίνεταί μοι ἀρχαῖον ὄνομα μαρτυρηθείσης πόλεως. Ἐν τῇ Διεθν. Ἐφ. τῆς Νομ. Ἀρχ. τομ. Χ, σελ. 159-162 ἐμνήσθην νομισματίου ἀργυροῦ τοῦ δ' αἰῶνος π. Χ. φέροντος τοὺς αὐτοὺς τύπους, οὓς καὶ τὰ νομίσματα τῶν Βυζαντίων ἢ Καλχηδονίων, διακρινομένου ὅμως διὰ τῆς ἐπιγραφῆς ΛΙΝ, ἐκ δὲ τῆς ταυτότητος τῶν τύπων τούτων βασιζόμενος, τῆς σαφῶς ἐνδεικνυούσης γειτνίασιν τῶν τριῶν πόλεων τῶν ~~Βυζ~~ ΒΥΖ(αντίων), ΚΑΛΧ(ηδονίων) καὶ ΛΙΝ(ίων), ὑπέμνησα ὅτι ἀναφέρεται χωρίον ἐπὶ θαλάσσῃ τῆς Προποντίδος τὸ Λίνον καλούμενον, κείμενον δὲ μεταξὺ Παρίου καὶ Πριάπου, οὗ οἱ κάτοικοι Λινούσιοι (Στράβωνος κεφ. 589. — Στεφ. Βυζάντ. ἐν λ. Λίνον). Ἐπειδὴ ὅμως τὸ Λίνον τοῦτο ἀναφέρεται μόνον ὡς χωρίον καὶ οὐχὶ πόλις, ἡ δὲ θέσις αὐτοῦ εἶναι ἀρκετὰ μακρὰν τῆς Καλχηδόνος καὶ τοῦ Βυζαντίου, προτιμῶ νῦν ὅτ' ἔμαθον, ἐκ τῆς ἀνωτέρω μελέτης τοῦ κ. Βεγλερῆ, τὴν παρὰ τὸ Βυζάντιον καὶ Καλχηδόνα ὕπαρξιν περιοχῆς, φερούσης παρὰ τοῖς Βυζαντίοις τὸ ὄνομα «τοῦ Λίνου», νὰ παραδεχθῶ τὴν ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς χρόνοις ὕπαρξιν ἐνταῦθα μικρᾶς αὐτονόμου πόλεως Λίνου καλουμένης, ἧς μόνον λείψανον τὸ ἐν λόγῳ νομισμάτιον.

Δ. Ἐφημερὶς Νομ. Ἀρχαιολ. 1910 σ. 336.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὸ δεύτερον ἐπιχειρηματικὸν ὅ-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Νέα Ἀρχεῖα 1910 σ. 336

νομα τοῦ Λίνου «τῆς Κατασκιόεσσης», δυνατὸν νὰ εἶναι παράγωγον τοῦ κατασκιάω (= κατασκιάζω), σημαῖνον κατάσκιωτον, δηλαδὴ κατασκιαζομένην δένδροις τὴν χώραν. Πιθανώτερον ὅμως φρονῶ, ἕνεκα τοῦ συντόμου αὐτοῦ δευτέρου τύπου «τῆς Σκιέσης», ὅτι συγγενεύει πρὸς τὸ σκέπτομαι, κατασκέπτομαι ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ κατασκοπεύω, ὡς ἐκ τῆς ρίζης ΣΚΕΠ, ἐξ ἧς τὰ σκοπή, σκοπιά, σκοπός, σκώψ, σκοπωρός, κατάσκοπος, οὗ ἀνάλογον θηλυκὸν κατασκοπία (πβ. Ἀφροδίτη ἡ κατασκοπία παρὰ Παυσαν. 2, 32, 2). Ἐπὶ τῶν εἰσόδων τῶν στενῶν οἷον τὸ στόμα τοῦ Εὐξείνου, ἐφ' οὗ ἔκειτο «ἡ Κατασκιέσση», οἱ ἀρχαῖοι, δι' οὓς καὶ νῦν στρατηγικοὺς λόγους ἱδρύουσι τοῦτο, ἐπιθαλασσίους πύργους ἢ φρούρια κατασκοπευτήρια, κασκόπια, κατασκοπείης χάριν. Τὸ Λίνον ἡ Κατασκιέσση φαίνεταί μοι ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ ὡς ἓν τούτων, εἰς πόλιν αὐτόνομον αὐξηθὲν κατὰ τὸν δ' αἰῶνα, ὥστε νὰ κόψῃ καὶ νόμισμα. Ἐξ αὐτοῦ δηλαδὴ θὰ ἐσκέπτοντο τὰ ἐκ τοῦ Εὐξείνου Πόντου εἰσπλέοντα τὸν Βόσπορον πλοῖα (πβ. Ὁμηρ. Ὀδυσσ. Μ. 247: σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοήν), καθ' ἃ καὶ ἐκ τοῦ Σιγείου καὶ τῶν Δαρδανελλίων ἐσκέπτοντο καὶ σκέπτονται καὶ νῦν διὰ τὰ ἐκ τῆς Μεσογείου εἰσπλέοντα τὸν Ἑλλήσποντον.

Ι. Ν. Σβορῶνος.

α) Ἀναφέρεται ἡ τῆς Κατασκεπηνῆς, βιογράφος τοῦ Φλεγ-τοῦ Κηρύγου (Σταματιάδης Σαμιάκη) ἔτ. σ. 334

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ